

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **O.N.**
adresou pro doručování XYZ
zastoupeného Mgr. Markem Balšánkem, advokátem,
sídlem Slezská 949/32, Praha 2

proti

žalované: **Univerzita Karlova v Praze**
sídlem Ovocný Trh 3/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 7. 5. 2020,
čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-4

takto:

- I. Rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 7. 5. 2020, čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-4, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Marka Balšánka, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 3. 8. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze (dále též „**rektor**“) ze dne 7. 5. 2020, čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-4 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí rektora ze dne 14. 12. 2016, čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-1 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím rektor dle § 68 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 58 odst. 2, 3 a 7 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), v rozhodném znění (dále jen „**zákon o vysokých školách**“), stanovil žalobci poplatek spojený se studiem ve výši 27 500 Kč za dalších započatých 6 měsíců studia od 27. 10. 2016 do 27. 4. 2017.
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 1. 6. 2020, rektor
 - a. změnil Prvostupňové rozhodnutí v údajích o datu splatnosti stanoveného poplatku,
 - b. ve zbytku odvolání zamítl a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil,
 - c. rozhodl o tom, že se poplatek spojený se studiem stanovený Prvostupňovým rozhodnutím nepromítá,
 - d. rozhodl o tom, že se poplatek spojený se studiem stanovený Prvostupňovým rozhodnutím nesnižuje.
4. Soud předesílá, že rektor rozhodl Napadeným rozhodnutím o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí znovu poté, co bylo jeho původní rozhodnutí o odvolání ze dne 20. 2. 2017, čj. POP/UKRUK/12/130393/2016-3 (dále jen „**Původní rozhodnutí o odvolání**“), zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2019, čj. 10 A 87/2017 - 51 (dále jen „**Původní rozsudek**“).

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

5. Rektor v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že Prvostupňovým rozhodnutím stanovil žalobci jako správní orgán prvního stupně podle § 58 odst. 2, 3 a 7 zákona o vysokých školách ve znění účinném do 31. 12. 2016 ve spojení s čl. 1 odst. 2 písm. a), čl. 2 odst. 3 a čl. 10 Přílohy č. 6 Statutu Univerzity Karlovy – Poplatky spojené se studiem (dále jen „**Příloha č. 6 Statutu**“) poplatek za delší studium ve výši 27 500 Kč na dobu od 27. 10. 2016 do 27. 4. 2017 se splatností do 31. 3. 2017.
6. Dále rektor konstatoval, že odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno oprávněnou osobou a včas. Doplnil, že žalobce požádal o úlevu na vyměřeném poplatku spojeném se studiem, a to tak, že rektor poplatek podmíněně odpustí, případně odpustí nebo výrazně sníží.
7. Rektor dále uvedl, že svým Původním rozhodnutím o odvolání změnil Prvostupňové rozhodnutí v části výroku o splatnosti vyměřeného poplatku, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Připomněl, že městský soud Původním rozsudkem toto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
8. Rektor v odůvodnění Napadeného rozhodnutí předeslal, že skutečnosti rozhodné pro stanovení poplatku se řídí právní úpravou účinnou v době vzniku poplatkové povinnosti.

Při posouzení proto vycházel ze znění § 58 odst. 3 a § 44 odst. 2 písm. e) a § 61 odst. 1 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016. Uvedl, že žalobce ukončil předchozí studium na fakultě (doba studia od 9. 9. 2012 do 5. 9. 2013) jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3 zákona. Do celkové doby jeho studia se tedy v případě žalobce započítala doba studia rozhodného studijního programu, tedy doba od 1. 10. 2013 a dále byla započtena doba předchozího studia, které bylo ukončeno jinak než řádně, tedy doba od 9. 9. 2012 do 5. 9. 2013. Správně bylo dle rektora určeno i období, za které byl poplatek stanoven (doba nezaplatněného studia byla dle rektora překročena dne 27. 10. 2016), i jeho výše.

9. Rektor neshledal důvodnou námitku formálních vad Prvostupňového rozhodnutí a v návaznosti na uvedené uzavřel, že *„při vydání napadeného rozhodnutí byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a byly splněny podmínky pro stanovení poplatku spojeného se studiem a výše poplatku spojeného se studiem i období, na něž byl stanoven, byly stanoveny správně způsobem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí“*. Korigoval přitom závěry týkající se splatnosti stanoveného poplatku.
10. K žádosti žalobce o prominutí, event. snížení poplatku spojeného se studiem rektor předeslal, že o těchto otázkách může rozhodnout poprvé až v rámci odvolacího řízení, přičemž rozhoduje podle skutkového a právního stavu v době vydání svého rozhodnutí.
11. Rektor v odůvodnění dále s poukazem na § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách a čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu Univerzity Karlovy – Poplatky spojené se studiem (dále jen **„Příloha č. 2 Statutu“**) uvedl, že se *„s ohledem na svou rozhodovací praxi...při uplatňování výše uvedených zásad zavázal postupovat v souladu se svým opatřením č. 25/2019, Postup při posuzování žádostí o prominutí či snížení poplatku spojeného se studiem“* (dále též **„Opatření rektora č. 25/2019“**).
12. Rektor doplnil, že podle čl. 7 odst. 1 Opatření rektora č. 25/2019 je přehled důvodů pro snížení nebo prominutí poplatku spojeného se studiem uvedeného v § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách včetně procentuální výše, uveden v příloze č. 1 opatření. Podle čl. 7 odst. 4 Opatření rektora č. 25/2019 je pak přehled dokladů vyžadovaných k žádostem o snížení nebo prominutí poplatku zveřejněn na www.cuni.cz.
13. V návaznosti na uvedené rektor poznamenal, že rozvod rodičů není dle Opatření rektora č. 25/2019 důvodem prominutí nebo snížení poplatku.
14. Stejně tak podle rektora nebyly jím rekapitulované doložené zdravotní důvody se zřetelem ke znění přílohy č. 1 Opatření rektora č. 25/2019 uznány jako důvod pro poskytnutí úlevy na poplatek s ohledem na to, že nešlo o dlouhodobou hospitalizaci či vážnou nemoc.
15. Ani další žalobcem uváděné skutečnosti týkající se konkrétních okolností vztahujících se k organizaci jeho studia v akademickém roce 2015/2016 nejsou dle rektora podle Opatření rektora č. 25/2019 důvodem pro prominutí nebo snížení poplatku.
16. K námitce žalobce, že si v zimním semestru akademického roku 2016/2017 nezapsal žádné předměty, rektor uvedl, že dle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je rozhodnou skutečností to, zda je osoba v první den období, za něž je poplatek stanoven, studentem dle tohoto zákona. V tomto směru rektor odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, čj. 4 As 11/2013 - 42, a podotknul, že v souladu

s rozsudkem téhož soudu ze dne 29. 8. 2013, čj. 7 As 182/2012 - 58, má být funkce poplatku za další studium především motivační a regulační.

17. K námitce, že se v akademickém roce 2016/2017 žalobce zapsal do „mimořádného studia“ na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze (dále též „MFF UK“), a k dalším okolnostem souvisejícím s tímto mimořádným studiem, rektor uvedl, že účast v celoživotním vzdělávání, ke které se žalobce rozhodl, a byl tedy povinen uhradit za ni úplatu, není dle Opatření rektora č. 25/2019 důvodem k prominutí nebo snížení poplatku spojeného se studiem.
18. K námitce, že je Prvostupňové rozhodnutí ve světle uvedených okolností nepřiměřeně tvrdé, rektor rekapituloval důvody, pro které měl za to, že v daném případě byly naplněny zákonné podmínky pro stanovení poplatku a vysoká škola tedy byla povinna poplatek stanovit. Uvedl, že samotná existence neúspěšně ukončeného studia v délce necelého jednoho roku stále umožňovala absolvovat studium bezplatně.
19. Rektor s poukazem na doktrinní závěry uvedl, že poplatek za delší studium má být motivační a má vést studenta k efektivnímu studiu. Žalobce podle rektora přiznal své pochybení při výběru prvního studia v programu Matematika, kterého zanechal ve prospěch studia fyziky, jakož i to, že důvodem nepřihlášení se k podzimnímu termínu státní závěrečné zkoušky byla jeho nedokonalá příprava na poslední z povinných zkoušek. Rovněž dle rektora žalobce uvedl, že měl v průběhu studia objektivně ztížené podmínky a i přesto studoval tak, aby studium ukončil v co nejkratší možné době, a také doložil stanovisko vedoucího své bakalářské práce.
20. K uvedenému rektor konstatoval, že samotné doporučení vedoucího bakalářské práce ani skutečnosti v něm uvedené nejsou dle Opatření rektora č. 25/2019 důvodem prominutí či snížení poplatku; dle opatření rektora je podle jeho přesvědčení důvodem pro prominutí či snížení poplatku rozsáhlá nebo zvláště významná vědecká práce nebo další tvůrčí práce. S poukazem na čl. 7 odst. 4 Opatření rektora č. 25/2019 rektor uvedl, že dokladem, který je požadován k doložení žádosti o úlevu z těchto důvodů, je potvrzení vydané proděkanem fakulty; takové potvrzení však žalobce nedoložil. Skutečnosti uvedené v doporučení vedoucího práce pak podle rektora nebyly posouzeny jako důvod pro poskytnutí úlevy na poplatek s ohledem na to, že nešlo o rozsáhlou nebo zvláště významnou vědeckou práci nebo další tvůrčí práci.
21. Podle rektora pak nebyly splněny ani podmínky uvedené v Opatření rektora č. 25/2019 ve vztahu k vynikajícím studijním výsledkům.
22. Rektor opětovně poukázal na motivační funkci poplatku a posílení odpovědnosti studentů za vlastní studium s tím, že zásah do majetkové sféry studentů této koncepci nijak neodporuje. Žalobce se přitom mohl podle rektora s výší poplatků seznámit a měl možnost se rozhodnout, zda bude ve studiu pokračovat.
23. Rektor uzavřel, že se ztotožnil s doporučením poradní komise rektora a požadovanou úlevu na poplatek neposkytl.

III. Žaloba

24. Žalobce vznesl v podané žalobě tři žalobní body.

25. Pod **prvním žalobním bodem** namítal, že Napadené rozhodnutí je nezákonné pro odchýlení se od závazného právního názoru soudu vysloveného v Původním rozsudku. Soud podle žalobce v bodě 40 Původního rozsudku explicitně vyslovil, že se v posuzované věci jednalo o žádost o snížení vyměřeného poplatku založenou na tvrzení o existenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalobce poukázal na to, že podle tehdy platného opatření rektora č. 12/2015, změněného opatřením rektora č. 11/2017, platilo, že žádosti odůvodněné jinak než podle situací v příloze tohoto opatření „*se posuzují individuálně*“. Odůvodnění Napadeného rozhodnutí však podle žalobce naznačuje, že žalovaná postupovala při svém rozhodování, jako by bylo možné žádost odůvodnit jen a výhradně důvody konkrétně vypočtenými v příloze opatření; to je však podle žalobce mj. vyvráceno přímo samotným zněním předmětného vnitřního předpisu. Následně žalovaná podle žalobce opakovaně dospěla při přezkumu jednotlivých okruhů k závěru, že daný okruh samostatně buď není důvodem snížení poplatku podle opatření rektora, anebo případně, že žalobce nedodal potřebné dokumenty k tomu, aby rektor poskytl úlevu na vyměřeném poplatku podle přílohy opatření. V důsledku takového posouzení v Napadeném rozhodnutí chybí mj. celkové zhodnocení, zda kombinace některých z okruhů námitek, případně všechny okruhy jako celek zakládají důvody hodné zvláštního zřetele. Ze strany rektora taktéž podle žalobce nedošlo k individuálnímu posouzení, k němuž se sám rektor v příloze opatření zavázal – rektor se dle žalobce jen účelově a formalisticky snaží podřadit jednotlivé okruhy námitek pod důvody vypočtené v příloze opatření, přičemž k jednotlivým situacím z přílohy se staví, jako by se jednalo o jediná možná východiska pro jeho rozhodování v dané věci a jako by tvořily jediné mantinely vymezující rozsah jeho správního uvážení. Takové rozhodnutí pak podle žalobce nemůže obstát s ohledem na závěry uvedené v bodě 50 Původního rozsudku. Žalovaná se tedy dle žalobce odchýlila při svém rozhodování od závazného právního názoru soudu, čímž porušila § 78 odst. 5 s. ř. s. Zároveň podle žalobce nesprávně aplikovala právo, když použila Opatření rektora č. 25/2019, které se ale na danou věc nevztahuje, neboť nabylo účinnosti dne 1. 10. 2019, přičemž odvolání bylo podáno dne 13. 1. 2017. Se zřetelem k tomu, že i toto novější opatření rektora rovněž obsahuje ustanovení o důvodech hodných zvláštního zřetele a individuálním přezkumu v případě žádostí založených na důvodech neuvedených v příloze č. 1 tohoto novějšího opatření, tato vada na shora uvedené argumentaci podle žalobce ničeho nemění, a proto není se zřetelem k judikatorním závěrům namítána jako samostatný žalobní bod.
26. V rámci **druhého žalobního bodu** pak žalobce namítal, že je Napadené rozhodnutí nezákonné pro odchýlení se od předcházející rozhodovací praxe žalované.
27. Žalovaná se podle žalobce jednak odchýlila od právního názoru vyjádřeného děkanem MFF UK při rozhodování o žádosti žalobce o povolení individuálního studijního plánu, který děkan povolil s ohledem na zdravotní důvody. Rektor však v Napadeném rozhodnutí toto rozhodnutí děkana opomněl, přestože o něm z podkladů založených ve správním spisu věděl.
28. Současně žalovaná rozhodla v rozporu se svou rozhodovací praxí, když vyměřila poplatek v situaci, kdy jeho splatnost nastala až po absolvování studia. Žalobce v tomto směru poukazoval na znění opatření rektora č. 16/2006 s tím, že i v jeho případě je navrhováno prominutí poplatku za předpokladu, že studium žalobce bude ukončené nejpozději ke dni

splatnosti vyměřeného poplatku. Tak se tomu přitom podle žalobce v jeho případě stalo; žalovaná však rozhodla jinak, čímž se odchýlila od svojí rozhodovací praxe. Na uvedeném závěru přitom podle žalobce nic nemění ani to, že opatřením rektora č. 12/2015 bylo opatření rektora č. 16/2006 zrušeno. V této souvislosti žalobce poukazoval na judikaturu správních soudů k ustálené správní praxi a legitimnímu očekávání, přičemž namítal, že žalovaná neposkytuje žádný důvod, pro který by se mohla odchýlit od své rozhodovací praxe trvající od roku 2006 a ustálené k okamžiku podání odvolání. Zatímco původní opatření rektora č. 16/2006 podle žalobce explicitně tvrdí, že jeho obsahem je zmírnění nepřiměřené tvrdosti, opatření rektora č. 12/2015 se omezuje na zrušení tohoto opatření, aniž by bylo vyjasněno, jak se rektor vypořádal s dosud uznávanou možnou nepřiměřenou tvrdostí rozhodnutí podle zákona o vysokých školách. Žalobce přitom akcentoval, že v daném případě rektor rozhoduje v oblasti veřejné správy.

29. Dle přesvědčení žalobce za dané situace rozhodovací praxe rektora v době podání odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí stále zavazovala rektora prominout vyměřený poplatek v plné výši, i když opatření, v němž byla tato praxe promítnuta, už bylo zrušeno. Žalovaná se podle žalobce odchýlila od svojí rozhodovací praxe, nenaplnila jeho legitimní očekávání a porušila § 2 odst. 1 zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).
30. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce namítl, že je Napadené rozhodnutí nezákonné pro pomínutí účelu vyměřeného poplatku. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 182/2012 - 58 a čj. 4 As 26/2011 - 176 žalobce namítal, že v posuzovaném případě nejsou úvahy o motivační ani o regulační funkci vyměřeného poplatku na místě, neboť žalobce již studium dokončil, přičemž se zřetelem k žalobcem popsaným okolnostem nelze obhájit ani vytváření tlaku směřujícího k regulaci přístupu k vysokoškolskému vzdělání. Trvání na vyměřeném poplatku tak žalovaná podle žalobce porušuje § 2 odst. 2 správního řádu.
31. Žalobce doplnil, že sama žalovaná v Napadeném rozhodnutí tvrdí, že rozhoduje podle skutkového a právního stavu v době jejího rozhodování, aniž by však zásadní změnu skutkového stavu při vydání Napadeného rozhodnutí reflektovala.
32. Žalobce závěrem navrhl, aby soud v případě závěru o nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí zvažil možnost věcného posouzení dalších žalobních námitek.

IV. Vyjádření žalované

33. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 9. 2020 nesouhlasila s námitkou vznesenou pod **prvním žalobním bodem**. Uvedla, že v bodě 40 Původního rozsudku soud pouze shrnul obsah odvolacích námitek žalobce, přičemž následně v bodě 41 došel k závěru, že žalovaná se k těmto námitkám vzneseným žalobcem ve svém Původním rozhodnutí o odvolání nevyjádřila a nevypořádala se s nimi. Žádné své konkrétní závěry ve věci soud podle žalované neuvádí.
34. Námitku, že žalovaná v Napadeném rozhodnutí nesprávně aplikovala právo, když vycházela z Opatření rektora č. 25/2019, které se na danou věc nevztahuje, neboť nabylo účinnosti až dne 1. 10. 2019 a odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí je ze dne 13. 1. 2017, označila žalovaná za nedůvodnou. Konstatovala, že řízení o vyměření poplatku

spojeného se studiem dle § 68 odst. 1 písm. f) zákona o vysokých školách je specifické tím, že se jedná v první části o řízení vedené z moci úřední. Ze zákona o vysokých školách vyplývá, že poplatková povinnost vzniká ze zákona a vysoká škola pouze deklaruje výši poplatku. Skutečnosti rozhodné pro stanovení poplatku se proto řídí úpravou účinnou v době vzniku poplatkové povinnosti. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byl poplatek za delší studium stanoven na dobu od 27. 10. 2016 do 27. 4. 2017, vycházel rektor v Napadeném rozhodnutí z dosavadní právní úpravy při posouzení, zda byly naplněny zákonné podmínky pro stanovení poplatku spojeného se studiem, zejména zda bylo správně stanoveno období, na něž byl poplatek stanoven, a výše poplatku.

35. Další část, řízení o úlevě na poplatku spojeném se studiem, je pak dle žalované řízením na návrh, který student uplatňuje v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku. O prominutí, resp. snížení vyměřeného poplatku spojeného se studiem má rektor možnost rozhodnout poprvé až v rámci odvolacího řízení. Rozhodování rektora o splnění podmínek pro úlevu na vyměřeném poplatku je založeno na správním uvážení. Rektor svou rozhodovací praxi vtělil do opatření rektora. V otázce snížení, resp. prominutí poplatku proto rozhodoval rektor podle žalované v Napadeném rozhodnutí konstitutivně podle skutkového a právního stavu v době vydání jeho rozhodnutí. V roce 2017, kdy rektor poprvé v rámci odvolacího řízení rozhodoval o prominutí poplatku, vycházel z právní úpravy zakotvené v § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách v rozhodném znění, Přílohy č. 2 Statutu ve znění účinném od 1. 1. 2017 a opatření rektora č. 12/2015, které bylo účinné od 1. 3. 2015 do 1. 7. 2017. Vzhledem k výše uvedenému pak rektor po zrušení Původního rozhodnutí o odvolání Původním rozsudkem v roce 2020, když rozhodoval opětovně o žádosti žalobce o úlevu na poplatku, posuzoval splnění podmínek k datu vydání rozhodnutí a vycházel přitom z § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách, ve znění účinném v době vydání Napadeného rozhodnutí, čl. 3 odst. 5 a čl. 5 odst. 6 Přílohy č. 2 Statutu a Opatření rektora č. 25/2019 ve znění účinném od 1. 10. 2019 (čl. 7 odst. 1 a 4 opatření a přílohy č. 1 tohoto opatření).
36. Pokud se jedná o jednotlivé důvody pro snížení poplatku, žalovaná odkázala na jejich vypořádání v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s tím, že se ztotožnila s doporučením poradní komise.
37. Ani námitka vznesená pod **druhým žalobním bodem** není dle žalované relevantní. Rozhodovací praxe děkana ve věcech studia nemá dle žalované vliv na rozhodovací praxi rektora ve věcech vyměřování poplatků spojených se studiem. Základní principy pro snížení nebo prominutí poplatku jsou dle žalované stanoveny čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu, a to včetně důvodů pro jeho snížení či prominutí, přičemž Opatření rektora č. 25/2019 v podrobnostech konkretizuje okolnosti prominutí či snížení poplatku, a to včetně stanovení rozpětí, v němž může být poplatek snížen. Podmínky jsou stanoveny transparentně a jsou tak pro studenty předvídatelné. V opatření rektora je dle žalované promítnuta ustálená rozhodovací praxe rektora, přičemž studenti mohou legitimně očekávat, že bude v konkrétním případě postupováno v souladu s ním. Napadené rozhodnutí z této praxe podle žalované nevybočuje. Žalobce přitom podle žalované nedoložil praxi žalované při rozhodování, která by dokazovala rozdílný přístup a odklon od zavedené praxe v případě žalobce.

38. K námitkám, že rektor rozhodl v rozporu se svou rozhodovací praxí, když vyměřil poplatek žalobci v situaci, kdy jeho splatnost nastala až poté, co studium absolvoval, žalovaná konstatovala, že žalobcem odkazované Opatření rektora č. 16/2006 nabylo účinnosti dne 22. 5. 2006, bylo změněno s účinností od 1. 10. 2011 opatřením rektora č. 12/2011. Dne 1. 10. 2012 nabylo účinnosti opatření rektora č. 9/2012, které bylo účinné do února 2015, kdy bylo zrušeno opatřením rektora č. 12/2015. Úprava zakotvená v období 2006 – 2012, na kterou žalobce odkazuje, na dotčenou věc podle žalované nedopadá, neboť rektor při posouzení žádosti žalobce o úlevu na vyměřeném poplatku vycházel z právního stavu v době vydání Napadeného rozhodnutí, a tedy z Opatření rektora č. 25/2019, které obsahuje jinou právní úpravu. Žalobce přitom podle žalované nesplnil podmínky uvedené v čl. 4 Opatření rektora č. 25/2019.
39. Z opatrnosti žalovaná dodala, že pokud by měl rektor rozhodovat o žádosti studenta o úlevu na vyměřeném poplatku podle právního stavu ve vztahu k období, na které byl poplatek spojený se studiem vyměřen, případně ke dni podání žádosti o úlevu (nikoliv tedy podle právního stavu ke dni vydání rozhodnutí), přesto žalobce podmínky pro prominutí vyměřeného poplatku nesplňoval, a rektor by tak nemohl jeho žádosti vyhovět. V době, za kterou byl poplatek spojený se studiem vyměřen, i v době podání žádosti žalobce o úlevu na poplatek, platilo podle žalované opatření rektora č. 12/2015, které bylo účinné od 1. 3. 2015 do 1. 7. 2017, a které bylo zrušeno opatřením rektora č. 45/2017. Úprava týkající se posuzované věci je přitom podle žalované v zásadě shodná jako ta v Opatření rektora č. 25/2019.
40. Žalovaná se netotožnila ani s námitkami uvedenými pod **třetím žalobním bodem**. Ač podle žalované žalobce v úvodu žaloby uvedl, že zákonnost vyměřeného poplatku nerozporuje, považoval žalobce Napadené rozhodnutí za nezákonné vzhledem k tomu, že se zde opomíjí účel vyměření poplatku. Podle žalované byly zákonné podmínky pro vyměření poplatku naplněny. Pokud jde o funkci poplatku, žalovaná reprodukovala závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2019, čj. 14 A 100/2018 - 25.

V. Replika žalobce

41. Žalobce v podané replice ze dne 13. 10. 2020 setrval na své žalobní argumentaci. Nesouhlasil s žalovanou, že zákonnost vyměřeného poplatku nerozporuje; tvrdil, že poplatek vzhledem ke skutkovým okolnostem případu a jejich časovému vývoji od vynesení Prvostupňového rozhodnutí žalované považuje za nezákonný, a to především z důvodů vznesených pod **třetím žalobním bodem**.
42. K obsahu vyjádření žalované k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** žalobce uvedl, že v bodě 40 Původního rozsudku soud konstatoval, že žalobce svou žádost o úlevu na poplatek podpíral konkrétními argumenty, v nichž spatřoval důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu čl. 3 odst. 5 písm. d) Přílohy č. 2 Statutu a potvrdil tak konstantní tvrzení žalobce. V bodě 50 Původního rozsudku pak soud zavázal žalovanou k vypořádání všech námitek. Žalovaná se však podle žalobce s argumenty uvedenými v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí řádně nevypořádala ani v Napadeném rozhodnutí, když se především vůbec nevypořádala s tím, zdali argumenty vznášené žalobcem jsou (ať už jednotlivě nebo v kombinaci) důvody hodného zvláštního zřetele, na

jejichž základě lze poskytnout úlevu na poplatku ve smyslu čl. 3 odst. 5 písm. d) Přílohy č. 2 Statutu. Žalovaná se dle žalobce, jak sama připouští, zavázala rozhodovat v souladu s opatřením rektora, do kterého měla dle svého názoru vtělit svoji rozhodovací praxi, přičemž je lhostejné, zdali se mělo jednat o opatření rektora č. 12/2015, či o Opatření rektora č. 25/2019, neboť součástí obou těchto opatření jsou přílohy, ve kterých je uveden přehled důvodů. I přes uvedení typových situací však obě opatření předpokládala, že „*žádosti o prominutí nebo snížení výše poplatku z jiného důvodu se posuzují individuálně*“. Z odůvodnění Napadaného rozhodnutí přitom dle žalobce vyplývá, že žalovaná tuto sběrnou kategorii „jiných důvodů, o kterých má rozhodovat individuálně“, při svém rozhodování zcela opomenula. Na žádném místě odůvodnění Napadaného rozhodnutí se žalovaná nevyjadřuje k tomu, zdali argumenty žalobce lze „individuálně“ posoudit jako důvody způsobilé k poskytnutí úlevy na poplatku. Z odůvodnění je naopak patrné, že rozhodovací proces žalované byl strojově - formalistický. Žalovaná se dle žalobce jím vznášené argumenty snažila podřadit pod některý z předem definovaných typových důvodů vyjmenovaných v příloze opatření rektora. Když se jí to nepodařilo, tak kategorii „jiných důvodů“, o kterých by musela rozhodovat individuálně (tedy bez pomůcky v podobě typových důvodů), zcela opomenula.

43. Žalovaná podle žalobce ve skutečnosti na správní uvážení v Napadaném rozhodnutí zcela rezignovala, neboť v okamžiku, kdy ho bylo třeba pro náležité posouzení žádosti použít (tj. v okamžiku, kdy argumenty nespádaly do některého z žalovanou předem definovaných typových důvodů), svůj rozhodovací proces bez dalšího ukončila.
44. Žalovaná se tedy v rozporu se závěry Původního rozsudku v Napadaném rozhodnutí náležitě nevypořádala se všemi žalobcem vznesenými námitkami a neuvedla k nim přezkoumatelným způsobem své závěry.
45. K vyjádření žalované k námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** žalobce k nesprávné aplikaci práva žalovanou uvedl, že to, zdali měla žalovaná postupovat dle opatření rektora č. 12/2015 či podle Opatření rektora č. 25/2019 nemá pro věc tak zásadní význam, jako ostatní skutečnosti namítané žalobcem. I kdyby měla žalovaná rozhodovat podle skutkového a právního stavu v době vydání Napadaného rozhodnutí, mělo by toto pravidlo podle žalobce v případě žalované své limity – žalovaná by při rozhodování podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí neměla zohledňovat ty změny (především pak právní), které jsou přímo v její sféře vlivu.
46. Žalobce nesouhlasil se závěry o irelevanci rozhodovací praxe děkana. Rektor nemůže podle žalobce bez odůvodnění zcela pominout právní názor vyslovený děkanem, když děkan disponuje přenesenou pravomocí, která by jinak náležela rektorovi, a oba navenek vystupují jako orgány veřejné vysoké školy. Příjemci rozhodnutí děkana i rektora mají dle žalobce právo na to, aby veřejná vysoká škola a její jednotliví zástupci při posuzování právních otázek postupovali konzistentně a případné odklony od předcházejících rozhodnutí náležitě odůvodňovali.
47. Žalobce dále trval na tom, že žalovaná se při posuzování jeho žádosti o poskytnutí úlevy na poplatku odchýlila od své rozhodovací praxe, konkrétně od rozhodovací praxe rektora jako orgánu žalované. Tvrdí-li žalovaná, že rozhodovací praxe rektora ve věcech posuzování žádostí o poskytnutí úlev na poplatcích je vtělena do opatření rektora (tj. do

interního předpisu žalované vydávaného samotnou žalovanou), měly by být dle žalobce případně změny takového opatření a tím pádem i změny oné rozhodovací praxe odůvodněné. Žalobce s poukazem na zásadu materiální rovnosti zdůraznil, že v době podání svého odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí (leden 2017) a s ním spojené žádosti o poskytnutí úlevy na poplatku legitimně očekával, že jeho případ bude posuzován obdobně jako případy studentů před ním. Žalobce se přitom nikdy nedozvěděl důvod, který žalovanou vedl ke změně její rozhodovací praxe v otázkách poskytování úlev na poplatcích. Odchylení se od ustálené rozhodovací praxe bez jakéhokoliv odůvodnění naplňuje dle žalobce znaky svévole.

48. K vyjádření žalované k námitkám vzneseným pod **třetím žalobním bodem** měl žalobce za to, že zákonnost a účelnost vyměřeného poplatku existující v minulosti automaticky neznamená, že poplatek bude tyto podmínky splňovat i o téměř čtyři roky později. Žalobci nebylo zřejmé, jakým způsobem jemu vyměřený poplatek za aktuálního skutkového stavu plní své judikatorně aprobované funkce. Za aktuálního skutkového stavu věci má pro žalobce poplatek reálně dopad čistě sankční. Fakt, že poplatek vyměřený žalobci během času zcela ztratil svůj zákonný účel, přitom podle přesvědčení žalobce nelze přičítat k jeho tíži, neboť v důsledku jednání žalované není ani po téměř 4 letech od vyměření poplatku o právech žalobce řádně rozhodnuto. O to absurdněji pak dle žalobce zní tvrzení žalované o tom, že o poskytnutí úlevy na poplatku žalovaná rozhoduje podle skutkového a právního stavu existujícího ke dni vydání jejího rozhodnutí. V rámci aktuálně napadaného rozhodnutí nebyl totiž vývoj skutkových okolností žalobcova případu vůbec zohledněn.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

49. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. Účastníci řízení ostatně s rozhodnutím ve věci bez jednání rovněž souhlasili (souhlas žalované byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Žalobce přitom nenavrhl provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovanou, a které by bylo třeba provést při jednání.
50. Městský soud v Praze úvodem předesílá, že správní soudy v minulosti konstatovaly, že rozhodnutí o stanovení poplatku podle § 58 zákona o vysokých školách je rozhodnutím správního orgánu podléhajícím přezkumu ve správním soudnictví. Soud v tomto ohledu za všechny poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2006, čj. 2 As 50/2004 - 64, publikovaném pod č. 907/2006 Sb. NSS, podle nichž „*stanovení poplatku studentovi dle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, za studium delší, než je standardní doba zvětšená o jeden rok, s vymezením výše tohoto poplatku, vzniku povinnosti hradit tento poplatek a termínu splatnosti, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví*“.

51. Soud dále připomíná, že podle § 68 odst. 1 písm. f) zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 platí, že „*vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4*“. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení platí, že vysoká škola není povinna před vydáním rozhodnutí ve věci vyrozumět studenta o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a právo nahlížet do spisu náleží studentům až po oznámení rozhodnutí. Podle odstavce 3 uvedeného ustanovení je přitom vydání rozhodnutí v tomto typu řízení prvním úkonem vysoké školy v řízení. Podle odstavce 4 se student může proti rozhodnutí odvolat ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho oznámení, přičemž podle odst. 5 o podaném odvolací rozhoduje rektor, jenž dle odst. 6 uvedeného ustanovení přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a vnitřními předpisy vysoké školy a fakulty.
52. Soud přitom podotýká, že s účinností od 1. 9. 2016 se po novele provedené zákonem č. 137/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, již neuplatní dříve v ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách upravená výluka subsidiární aplikace správního řádu.
53. Soud současně nepřehlédl, že podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 platí, že „*studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství*“.
54. Soud předem vlastního vypořádání žalobních námitek zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě označil za nesporné, že podle zákona o vysokých školách vznikla žalované povinnost vyměřit žalobci poplatek za delší studium, resp. že žalovaná při vydání Prvostupňového rozhodnutí postupovala správně a v souladu se zákonem. Žalobce v žalobě výslovně uvedl, že podstatou sporu mezi účastníky je postup žalované při rozhodování o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, resp. v něm obsažené žádosti žalobce o prominutí či snížení poplatku spojeného se studiem. Na uvedeném přitom ničeho nemění ani poznámka žalobce pod bodem 1 jeho repliky, v níž žalobce označuje vyměřený poplatek za nezákonný vzhledem ke skutkovým okolnostem případu a jejich časovému vývoji od vydání Prvostupňového rozhodnutí. Z argumentace žalobce je zjevné, že svými námitkami vznesenými v žalobě a rozvedenými v podané replice nebrojí proti postupu žalované při vydání Prvostupňového rozhodnutí a nezpochybňuje tedy postup žalované při vyměření poplatku za delší studium Prvostupňovým rozhodnutím *per se*, nýbrž svými námitkami, včetně námitek vznesených pod třetím žalobním bodem, směřuje

proti postupu žalované při rozhodování o žádosti o prominutí resp. snížení vyměřeného poplatku.

55. V logice uspořádání žalobních bodů soud předně přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** poukazoval na nezákonnost Napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná opomněla provést při vydání nového rozhodnutí o odvolání individuální posouzení tvrzených důvodů hodných zvláštního zřetele a nerespektovala tak dle žalobce závazný právní názor soudu vyslovený v Původním rozsudku.
56. Žalobce námitkami sumarizovanými pod prvním žalobním bodem namítal, že přestože soud v Původním rozsudku potvrdil, že žalobce v posuzované věci v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žádal o úlevu od vyměřeného poplatku s poukazem na existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, žalovaná při opětovném rozhodování o odvolání opomenula v rozporu s vnitřními předpisy provést individuální posouzení žádosti odůvodňované jinak, než výčtem typových situací, s nimiž pracuje opatření rektora, a postupovala vzdor samotnému znění vnitřního předpisu tak, jako by bylo možné žádost odůvodnit jen a výhradně důvody konkrétně vypočtenými v příloze opatření rektora.
57. Mezi účastníky není sporu o tom, že soud Původním rozsudkem zrušil Původní rozhodnutí o odvolání pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud v odůvodnění Původního rozsudku konstatoval, že žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznášel celou řadu konkrétních námitek, jimiž proti Prvostupňovému rozhodnutí brojil, když poukazoval jednak na jeho formální vady a dále pak pod celkem pěti okruhy namítal zcela konkrétní okolnosti, v nichž spatřoval důvody hodné zvláštního zřetele pro poskytnutí úlevy na poplatku za delší studium, přičemž současně vznášel a odůvodňoval námitku nepřiměřené tvrdosti Prvostupňového rozhodnutí. Soud žalované Původním rozsudkem vytknul, že se rektor v Původním rozhodnutí o odvolání s námitkami nikterak nevypořádal a na místo toho toliko paušálně konstatoval, že Prvostupňové rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody byly shledány správnými. Soud tedy Původní rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že se žalovaná v dalším řízení při vydání nového rozhodnutí o odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí vypořádá se všemi žalobcem vznesenými námitkami a uvede k nim přezkoumatelným způsobem své závěry, které založí na úvahách, jež ji k takovým závěrům vedou.
58. Jak žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě správně podotkla, soud k uvedenému okruhu námitek nevyslovil v Původním rozsudku žádné stanovisko a věcně jejich důvodnost nezkoumal (právě z důvodu, že se těmito námitkami nezabýval rektor v odůvodnění Původního rozhodnutí o odvolání). Žalovaná tedy v tomto směru nemohla při jejich vypořádání v odůvodnění nyní Napadeného rozhodnutí postupovat v rozporu se závazným právním názorem vysloveným soudem.
59. Žalobce však takto svou žalobní argumentaci nestaví, za postup svědčící o nerespektování závěrů vyslovených soudem v předchozím rozhodnutí považuje okolnost, že rektor při vydání Napadeného rozhodnutí nedostal požadavku vyslovenému v bodě 50 Původního rozsudku, v němž soud žalované uložil, nechť „*se v dalším řízení při vydání nového rozhodnutí o odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí vypořádá se všemi žalobcem vznesenými námitkami a uvede k nim přezkoumatelným způsobem své závěry, které založí na*

úvahách, jež ji k takovým závěrům vedou“. Nedodržení tohoto požadavku přitom spatřoval v opomenutí provést náležité individuální posouzení důvodů hodných zvláštních zřetele, na které žalobce podle své žalobní argumentace v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí poukazoval. V této části žalobní argumentace přitom soud žalobci z dále vyložených důvodů přisvědčuje.

60. Žalobce přitom v podané žalobě v souladu s dříve uvedeným namítá, že rektor se při svém posuzování tvrzených důvodů hodných zvláštního zřetele odůvodňujících dle žalobce poskytnutí úlevy (formou prominutí či snížení poplatku za delší studium) v rozporu s pravidly vyplývajícími z interních předpisů neprovedl individuální posouzení tvrzených důvodů, snažil se podřadit jednotlivé okruhy námitek pod důvody vypočtené v příloze opatření rektora, přičemž k jednotlivým situacím z přílohy opatření se staví, jako by se jednalo o jediná možná východiska pro jeho rozhodování v dané věci a jako by tvořily jediné mantinely vymezující rozsah jeho správního uvážení.
61. Soud předeseílá, že podle § 58 odst. 7 věty druhé zákona o vysokých školách *„rektor může v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy“*.
62. Podle čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu Univerzity Karlovy může v odvolacím řízení rektor poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti. Podrobnosti stanoví opatření rektora. Důvody pro snížení, prominutí nebo odložení splatnosti jsou zejména:
 - a. vynikající studijní, vědecké nebo další tvůrčí výsledky, dosažené v rámci studia, v němž bylo vydáno rozhodnutí o vyměření poplatku,
 - b. absolvování studijního pobytu organizovaného nebo zajištěného prostřednictvím fakulty anebo univerzity na jiné vysoké škole v zahraničí,
 - c. tíživá sociální situace nebo jiné vážné důvody,
 - d. jiný důvod hodný zvláštního zřetele.
63. Podle čl. 7 odst. 1 Opatření rektora č. 25/2019, Postup při posuzování žádostí o prominutí či snížení poplatku spojeného se studiem, účinného v době vydání Napadeného rozhodnutí, platí, že přehled důvodů pro snížení nebo prominutí poplatku za delší studium včetně procentuální výše je uveden v Příloze č. 1 tohoto opatření. Podle odstavce 7 uvedeného ustanovení je pak přehled dokladů vyžadovaných k žádostem o snížení nebo prominutí poplatku zveřejněn na www.cuni.cz. Podle Přílohy č. 1 tohoto opatření platí, že *„žádosti o prominutí nebo snížení výše poplatku z jiného důvodu se posuzují individuálně“*.
64. Obdobná pravidla odpovídající čl. 7 Opatření rektora č. 25/2019 byla v době podání odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a v době vydání Původního rozhodnutí o odvolání obsažena v čl. 6 opatření rektora č. 12/2015, Postup při posuzování žádostí o úlevy na poplatcích spojených se studiem, a v jeho příloze.
65. Soud podotýká, že zásady pro rozhodování o snížení či prominutí poplatku za studium nejsou v souladu s dříve uvedeným upraveny výlučně opatřením rektora žalované. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace relevantního právního rámce a vnitřních předpisů

žalované, základní principy pro snížení nebo prominutí poplatku jsou v návaznosti na § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách stanoveny čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu, a to včetně demonstrativního vymezení důvodů pro jeho snížení či prominutí. Opatření rektora tedy pouze v podrobnostech konkretizuje některé okolnosti prominutí či snížení poplatku z důvodů předvídaných tímto opatřením, a to včetně stanovení rozpětí, v němž může být poplatek ve vztahu k jednotlivým konkrétně předvídaným důvodům snížen. Na toto opatření pak výslovně odkazuje Statut žalované. Lze přitom jistě akceptovat, pokud jsou některé konkrétní podrobnosti vztahující se ke snížení či prominutí poplatku za studium obsaženy, v mezích vytyčených Statutem, v opatření rektora. Jedná se totiž o předpis, který může být poměrně snadno změněn a reagovat na aktuálně nastalé poměry, pročež se jeví vhodnější, aby právě v něm byly transparentním způsobem studentům avizovány konkrétní okolnosti týkající se stanovení poplatku za studium.

66. Zároveň však na druhé straně platí, že při posuzování žádostí o úlevu na poplatku formou jeho prominutí či snížení nelze přehlížet důvody pro snížení nebo prominutí poplatku výslovně zmíněné v § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách i čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu žalované. Jakkoli není vyloučeno, aby opatření rektora stanovilo faktory, jež budou při posuzování tohoto typu žádostí zohledněny, zároveň musí mít žalovaná na paměti, že požadavek náležitého posouzení studijních výsledků a sociální situace studenta, coby možných důvodů pro regulaci poplatku za studium, požaduje již zákon o vysokých školách, přičemž obdobně je pak žalovaná již ze svého Statutu zavázána posoudit, zda konkrétní situace konkrétního žadatele nespadá pod některý z neuzavřené množiny případů zmíněných výslovně ve shora citovaném ustanovení Přílohy č. 2 Statutu (studijní, vědecké nebo další tvůrčí výsledky; absolvování zahraničního studijního pobytu; tíživá sociální situace nebo jiné vážné důvody; jiný důvod hodný zvláštního zřetele).
67. Žalovaná si je ostatně této své povinnosti zjevně vědoma, neboť v souladu s dříve uvedeným v opatření rektora předpokládá vyřizování žádostí odůvodněných jinak než výčtem konkrétních důvodů výslovně zmíněných v příloze opatření, přičemž výslovně upozorňuje, že takové „jinak odůvodněné“ žádosti budou posuzovány individuálně.
68. Jak bylo uvedeno výše, v nyní posuzované věci žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí celkem pěti okruhy namítal zcela konkrétní okolnosti, v nichž spatřoval důvody hodné zvláštního zřetele pro poskytnutí úlevy na poplatku za delší studium, a rovněž vznášel a odůvodňoval námitku nepřiměřené tvrdosti Prvostupňového rozhodnutí. Poukazoval na dle jeho přesvědčení ztížené podmínky ke studiu, a to z důvodu rozvodu rodičů a zdravotních problémů, v důsledku nichž bylo děkanem MFF UK vyhověno jeho žádosti o individuální studijní plán, a poukazoval na další konkrétní okolnosti týkající se organizace studia, jež považoval za důvody hodné zvláštního zřetele.
69. Rektor žalované v Napadeném rozhodnutí na tuto argumentaci stručně reagoval tak, že rozvod rodičů není podle opatření rektora důvodem k prominutí nebo snížení poplatku spojeného se studiem. Rovněž v případě zdravotních důvodů se rektor žalované omezil na to, že žalobcem lékařskými potvrzeními doložené zdravotní důvody nejsou důvody, které příloha opatření rektora považuje za důvod prominutí či snížení poplatku. Stejně tak ve vztahu ke všem dalším žalobcem uváděným důvodům a skutečnostem rektor v odůvodnění

Napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobcem uváděné skutečnosti nejsou podle opatření rektora důvodem k prominutí nebo snížení poplatku za delší studium.

70. Jinak řečeno, rektor postavil Napadené rozhodnutí na závěru, že žalobcem uváděné skutečnosti nespádají pod žádný z opatření rektora výslovně předpokládaných důvodů prominutí či snížení poplatku za delší studium, a proto nelze žádosti o prominutí, resp. snížení poplatku vyhovět.
71. Soud však přisvědčuje žalobci, že rektor byl povinen žalobcovu žádost a v ní uváděné důvody posoudit rovněž optikou ustanovení obsažených v samotné Příloze č. 2 Statutu a zvážit, zda žalobcem uváděné důvody nepředstavují kupříkladu „jiný vážný důvod“, resp. „jiný důvod hodný zvláštního zřetele“ ve smyslu shora odkazovaného ustanovení Přílohy č. 2 Statutu.
72. I samotné opatření rektora, na které ustanovení Přílohy č. 2 Statutu odkazuje, ostatně předpokládalo, že žádost studenta o prominutí či snížení poplatku za delší studium může být odůvodněna poukazem na jiné, než v příloze opatření vypočtené důvody, a pro ten případ rektora zavazovalo provést individuální posouzení žádosti žalobce.
73. Tomuto požadavku však rektor v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nedostál. Žalobce správně poukazuje na to, že rektor namísto toho postupoval při vypořádání argumentace uvedené žalobcem v jeho odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí tak, jako by byl výčet důvodů uvedených v příloze opatření rektora taxativní a nebylo by možné v konkrétním případě identifikovat jiný vážný důvod, resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro poskytnutí požadované úlevy na poplatku za delší studium. Tak tomu ovšem se zřetelem k právě uvedenému není.
74. Soud zdůrazňuje, že žalovaná byla povinna vyhodnotit, zda žalobcem předestírané důvody spadají pod jiný vážný důvod resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu. I pokud žalobcem namítané skutečnosti podle jejího přesvědčení nenaplněovaly charakter a intenzitu důvodů výslovně uvedených v příloze opatření rektora, bylo její povinnosti zvážit a přezkoumatelným způsobem odůvodnit, zda v některých z nich, případně v jejich kombinaci nelze spatřovat jiný vážný důvod, resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro snížení poplatku za delší studium. Žalovaná byla povinna neurčité právní pojmy „vážný důvod“ nebo „důvod zvláštního zřetele hodný“ blíže vyložit a poté konkrétní žalobcem předestřené okolnosti jeho žádosti buďto subsumovat pod tento výklad, nebo odůvodnit, proč pod takový výklad nespádají.
75. Pokud tak žalovaná nepostupovala, zatížila Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
76. Soud doplňuje, že toto procesní vyústění v žádném případě nelze interpretovat tak, že žalobcem uváděné důvody naplňují jiný vážný důvod či jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro poskytování požadované úlevy na poplatku. Platí však, že s ohledem na skutečnost, že Městský soud v Praze shledal Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nemohl se věcným posouzením těchto otázek zabývat, protože by tak fakticky byl prvním orgánem, který by se k této argumentaci žalobce vyjadřoval, čímž by nedovoleně suploval úlohu, resp. pravomoc rozhodovat o žádosti, kterou žalované svěřil zákonodárce.

77. Městský soud v Praze dále s ohledem na závěry ustálené rozhodovací praxe správních soudů zkoumal, zda při konstatování nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí může přistoupit k přezkoumání Napadeného rozhodnutí i optikou dalších žalobcem vznesených námitek.
78. Nejvyšší správní soud totiž v tomto směru vychází ze závěru, že jakkoli je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezbavuje to krajský soud vedle konstatování takového nepřezkoumatelnosti též povinnosti vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje.
79. Jak přitom uvádí Nejvyšší správní soud, v řízení o žalobě proti rozhodnutí se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícero jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné (v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
80. Zdejší soud mohl s ohledem na popsání východiska přistoupit k vypořádání dalších relativně nezávislých žalobních námitek.
81. Soud se přitom pro úplnost na tomto místě nejprve vyjádří k žalobcem vznášené otázce nesprávné aplikace právní úpravy, která se na posuzovanou věc dle přesvědčení žalobce nevztahuje.
82. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že v době nového rozhodování rektora o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, resp. o žádosti žalobce o prominutí nebo snížení vyměřeného poplatku bylo účinné Opatření rektora č. 25/2019, podle kterého také rektor při vydání Napadeného rozhodnutí postupoval a na jehož ustanovení odkazoval. Žalobce byl přitom přesvědčen o tom, že žalovaná měla při vydání nového rozhodnutí o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí aplikovat ustanovení uvedená v opatření rektora č. 12/2015 a v jeho příloze, tedy pravidla účinná v době vydání Původního rozhodnutí o odvolání. Současně přitom nezpochybňoval, že se úprava v obou opatřeních relevantním způsobem neodlišuje, a zdůrazňoval, že se zřetelem k tomu, že uvedené otázky jsou bez vlivu na meritorní posouzení, nepředestírá je jako samostatný žalobní bod.
83. Soud v této souvislosti připomíná obecně platnou zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání jeho rozhodnutí, což implicitně vyplývá ze správního řádu a explicitně z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011 - 79 a na něj navazující rozhodovací praxe správních soudů). Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 17. 12.

2008, čj. 1 As 68/2008 - 126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS, uvedená zásada, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

84. Městský soud v Praze si je vědom toho, že správní soudy v minulosti připustily, že je možné v určitých případech z této zásady vybočit a uvedený princip modifikovat, a to zejména pokud by lpění na jejím dodržení vedlo k nespravedlivému výsledku pro účastníka řízení zapříčiněnému postupem správních orgánů.
85. O takovou situaci by se přitom mohlo jednat v případě, kdy by v důsledku přijetí pozdějšího opatření rektora došlo ke změně podmínek pro rozhodování o žádostech o úlevu na poplatku za delší studium v neprospěch žalobce a žalobce by tak v důsledku nezákonného postupu žalované při vydání Původního rozhodnutí o odvolání nemohl těžit z (pro něj příznivějšího) právního stavu účinného v době, kdy žalovaná o jeho žádosti rozhodovala poprvé.
86. Jak však bylo konstatováno výše, žalobce žádnou takovou okolnost netvrdí, právě naopak výslovně potvrzuje, že je pro účely meritorního posouzení lhotežné, zda měla žalovaná postupovat podle jednoho, nebo druhého opatření rektora. K obdobnosti opatření po obsahové stránce dospěl i zdejší soud (viz bod 64 tohoto rozsudku).
87. Za této situace tak soud nespároval zásadního důvodu pro prolomení výše specifikované zásady, jakkoli s odkazem na shora uvedené opětovně připomíná, že by bylo možné o takovém postupu ve skutkově odlišných případech vedoucích ke zjevně nespravedlivým důsledkům pro žadatele o úlevu na poplatku spojeném se studiem uvažovat.
88. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** poukazoval na to, že Napadené rozhodnutí je nezákonné pro odchýlení se od předcházející rozhodovací praxe žalované.
89. Namítal-li žalobce, že se žalovaná odchýlila od právního názoru vyjádřeného děkanem MFF UK při rozhodování o žádosti žalobce o individuálním studijním plánu, který děkan povolil s ohledem na zdravotní důvody, a rektor v Napadeném rozhodnutí toto rozhodnutí děkana opomněl, přestože o něm z podkladů založených ve správním spisu věděl, nemohl mu soud přisvědčit v závěru, že by bylo Napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nezákonné. Žalobce nijak netvrdí ani neprokazuje, jak konkrétně byly stanoveny podmínky pro vyhovění žádosti o povolení individuálního studijního plánu, ani nenamítá, že by snad tyto podmínky obsahově zcela odpovídaly předpokladům prominutí či snížení poplatku za delší studium uvedeným v opatření rektora, a proto nemohl rektor za shodných podmínek vydat negativní rozhodnutí.
90. Jak bylo vyloženo výše, úprava podmínek pro snížení nebo prominutí poplatku je v návaznosti na § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách stanovena v čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu, a navazujícím opatření rektora, které jednak výčtem konkretizuje některé konkrétní okolnosti prominutí či snížení poplatku, a to včetně stanovení rozpětí, v němž může být poplatek snížen, přičemž v souladu s dříve uvedeným současně předpokládá existenci jiných, opatřením výslovně nepředvídaných důvodů, které je třeba posuzovat individuálně (k tomu viz výše).

91. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je přitom zjevné, že rektor si byl podkladů založených ve spisu týkajících se zdravotního stavu žalobce i povolení individuálního studijního plánu vědom; své rozhodnutí, pokud jde o dílčí otázku žalobcem tvrzeného zdravotního stavu, založil v souladu s dříve uvedeným na tom, že doložené zdravotní důvody nebyly uznány jako důvod prominutí či snížení poplatku, neboť nespádaly pod důvody uvedené v opatření rektora. V této, jakkoli relativně stručné pasáži Napadeného rozhodnutí, pak lze podle soudu shledat vyložení důvodů, pro které rektor považoval povolení individuálního studijního plánu a k němu se vážící důvody za nedostatečné a irelevantní z pohledu vyhovění žádosti o prominutí či snížení poplatku.
92. Ač lze žalobci v obecné rovině přisvědčit, že příjemci rozhodnutí žalované, ať již jde o rozhodnutí děkana či rektora, mají právo na to, aby veřejná vysoká škola při posuzování právních otázek postupovala konzistentně a případné odklony od předcházejících rozhodnutí náležitě odůvodňovala, uvedené námitky by mohly být procesně úspěšné toliko v případě, pokud by žalobce tvrdil a prokazoval, že povolení individuálního studijního plánu bylo podmíněno obdobnými předpoklady. Tak tomu v posuzované věci nebylo.
93. Uvedené závěry však ničeho nemění na tom, že bylo na rektorovi, aby při vydání Napadeného rozhodnutí vyložil, že ani tato nižší intenzita zdravotních důvodů nemohla být např. v kombinaci s dalšími žalobcem uváděnými důvody oním jiným vážným důvodem či jiným důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu shora specifikovaného ustanovení Přílohy č. 2 Statutu, resp. jiným důvodem (jinak odůvodněnou žádostí) ve smyslu přílohy opatření, kterou bylo třeba posuzovat individuálně.
94. Ztotožnit se pak soud nemohl s tou částí žalobní argumentace, kterou žalobce zakládal na tvrzeném neodůvodněném odchýlení se od ustálené správní praxe založené opatřením rektora č. 16/2006, které předpokládalo prominutí poplatku v případech, kdy student studium v daném studijním programu řádně ukončí nejpozději do termínu splatnosti poplatku.
95. Jakkoli se soud v obecné rovině zcela ztotožňuje s žalobcem prezentovanými obecnými východisky týkajícími se problematiky ustálené správní praxe, zásady materiální rovnosti a ochrany legitimního očekávání, je přesvědčen, že žalované nelze v nyní posuzovaném případě vyčítat, že se rektor v odůvodnění Napadeného rozhodnutí výslovně nevypořádal s žalobcem teprve v žalobě předestíranými otázkami, pokud v době vydání Napadeného rozhodnutí opatření rektora č. 16/2006, které žalobcem zmiňované okolnosti označovalo za důvod poskytnutí úlevy na poplatku spojeném se studiem, již neplatilo a nadále nevyvolávalo právní účinky. Soud přitom považuje v tomto ohledu za klíčové, že předmětné opatření neplatilo ani v době vydání Původního rozhodnutí o odvolání, tedy v době prvního posuzování žádosti žalobce o prominutí či snížení poplatku za delší studium, a žalobce tedy nebyl v tomto směru nezákonným postupem žalované při vydání Původního rozhodnutí o odvolání nijak zkrácen na svých právech (viz shora rozvedené úvahy k rozhodnému právnímu stavu).
96. Žalobce dle názoru soudu zaměňuje neodůvodněné odchýlení se od ustálené správní praxe při nezměněném právním půdorysu a při obdobných skutkových východiscích (pro ten případ by jím vznášené argumenty nepochybně byly relevantní) za změnu v interní

normotvorbě (potažmo politice přístupu) žalované stran poplatků za studium). Žalované přitom podle soudu nelze bránit v tom, aby v rámci vnitřní úpravy pravidel (v zákonem stanovených mezích) změnila svůj náhled na míru relevance některé skutečnosti – v tomto případě okolnosti záležející v ukončení studia do okamžiku splatnosti poplatku pro poskytnutí úlevy na poplatek. Žalované tedy podle přesvědčení soudu nic nebránilo v tom, aby rektor v roce 2015 při vydání opatření rektora č. 12/2015 na rozdíl od dřívějších opatření nadále nepočítal s ukončením studia do okamžiku splatnosti poplatku jako s okolností, která povede k prominutí poplatku za delší studium. Nelze přitom dle přesvědčení soudu žalované vyčítat, že odůvodnění změn v interní normotvorbě a s tím související změnu přístupu k žádostem odůvodňovaným dostudováním před okamžikem splatnosti poplatku neučinila na daném skutkovém půdorysu součástí odůvodnění Napadeného rozhodnutí, resp. na takovém zjištění zakládat závěr o nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti Napadeného rozhodnutí. Žalobce navíc v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žádné takové námitky ani nevznášel (eventuální návrh v petitu odvolání domáhající se podmíněného prominutí či podmíněného snížení nelze dle přesvědčení soudu za takové kvalifikované námitky vyžadující doplnění odůvodnění považovat).

97. Soud nesouhlasí s žalobcem, že v roce 2017 mohl legitimně očekávat, že pokud podá žádost o úlevu na poplatek spojeném se studiem, bude jeho žádost posuzována obdobně jako žádosti studentů podané v dřívějších letech. Právě naopak, pokud by se žalobce při podání žádosti seznámil s relevantní právní úpravou účinnou v daném okamžiku, zjistil by, že uvedené okolnosti nadále podle rektora nepředstavují zvláštní důvod poskytnutí úlevy (žalobce pak uvedené okolnosti v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí neoznačil za jeden z možných důvodů hodných dle jeho přesvědčení zvláštního zřetele ani jako důvod jinak uplatňované nepřiměřené tvrdosti rozhodnutí). Stejně tak soud z výše vyložených důvodů nesouhlasí s tím, že by za dané situace rozhodovací praxe rektora v době podání odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí stále zavazovala rektora odpustit vyměřený poplatek v plné výši, přestože opatření rektora č. 16/2006 už bylo zrušeno.
98. Soud přitom přisvědčuje žalované, že i pokud by snad měl být prolomen princip rozhodování podle právního stavu účinného v době rozhodnutí rektora a rektor by měl rozhodovat o žádosti studenta o úlevu na vyměřeném poplatku podle právního stavu ve vztahu k období, na které byl poplatek spojený se studiem vyměřen, případně ke dni podání žádosti o úlevu, na shora uvedených závěrech by to ničeho neměnilo. V době, na kterou byl poplatek spojený se studiem vyměřen, i v době podání žádosti žalobce o úlevu na poplatek, totiž bylo účinné právě opatření rektora č. 12/2015, které se v relevantních aspektech nijak významně neodlišuje od Opatření rektora č. 25/2019.
99. Soud toliko pro úplnost uvádí, že pokud by žalobce na uvedené okolnosti poukázal již ve svém odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, bylo by úlohou žalované tyto námitky vypořádat a případně vyložit důvody, pro které dle jejího přesvědčení žalobcem prezentované skutečnosti nepředstavují ani jiný vážný důvod, resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele, vyžadující individuální posouzení. Pokud tak však žalobce neučinil, nelze žalované nyní nedostatek výslovné reakce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vytýkat.

100. Soud konečně mohl přistoupit rovněž k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **třetím žalobním bodem** namítal, že je Napadené rozhodnutí nezákonné pro pominutí účelu vyměřeného poplatku. Žalobce v rámci těchto námitek s poukazem na relevantní judikatorní závěry zdůrazňoval, že v posuzovaném případě nejsou úvahy o motivační ani o regulační funkci vyměřeného poplatku se zřetelem ke změnám v rozhodném skutkovém stavu na místě, neboť žalobce již studium dokončil a se zřetelem k žalobcem popsaným okolnostem nelze obhájit ani vytváření tlaku směřujícího k regulaci přístupu k vysokoškolskému vzdělání. Žalovaná podle žalobce při vydání Napadeného rozhodnutí nereflektovala zásadní změnu skutkového stavu.
101. Soud s odkazem na závěry uvedené výše v rámci vypořádání námitek vznesených pod prvním žalobním bodem znovu připomíná, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době jeho vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011 - 79 a na něj navazující judikatura). Co se týče obecného pravidla pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku konstatoval: *„Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního soudnictví, jak vyplývá, například z rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh.A. 5975/26. I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle správního řádu se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení.“*
102. Výše uvedené obecné pravidlo pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav, ovšem nelze absolutizovat. Rozhodující je totiž především to, jaká skutečnost má být zkoumána. Má-li být např. posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2016, čj. 7 Azs 29/2016 - 22). Je tedy nutno vždy zkoumat povahu skutečnosti, jejíž hodnocení zákon požaduje.
103. V nyní řešeném případě soud posuzuje zákonnost rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o prominutí resp. snížení poplatku za delší studium. Žalobce za klíčovou změnu skutkových okolností označuje skutečnost, že v době vydání Napadeného rozhodnutí již nebyl studentem žalované a trvání na úhradě poplatku je tak v rozporu s jeho motivační a regulační funkcí. Soud nicméně připomíná, že povinnost žalované vyměřit žalobci poplatek vznikla v roce 2016 přímo ze zákona a tato povinnost jako taková ze zákona nezanikla ukončením studia žalobcem.
104. Soud je přesvědčen, že v případech souvisejících s posuzováním naplnění důvodů pro prominutí nebo snížení poplatku spojeného se studiem je třeba shora akcentovaný obecný princip prolomit a je třeba žádost studenta posuzovat především podle skutkového stavu

rozhodného v době prvního rozhodování o této žádosti. Přisvědčení argumentaci žalobce o tom, že je vždy třeba důsledně rozhodovat na základě skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, v tomto případě v době vydání Napadeného rozhodnutí, by totiž mohlo vést k absurdním a pro žalobce v některých případech potenciálně zásadně nepříznivým důsledkům. Pokud by totiž situace žalobce v době podání žádosti o úlevu a i v době prvního rozhodování o této žádosti např. naplňovala předpoklady některého zvláštního důvodu – typicky dlouhodobá hospitalizace či vážná nemoc, avšak v důsledku nezákonného postupu by žalovaná musela s odstupem o podané žádosti rozhodnout znovu v době, kdy by již byl student zdrav, vedla by argumentace žalobce k závěru, že v takovém případě není možno žádosti o prominutí či snížení poplatku vyhovět.

105. Obdobně však nemůže dle přesvědčení soudu s ohledem na specifika tohoto typu řízení, v němž žalovaná rozhoduje o žádosti o úlevu na poplatek, na který jí z důvodu naplnění zákonem stanovených předpokladů vznikl nárok, resp. který byla povinna vyměřit (což žalobce v souladu s dříve uvedeným nečinil v žalobě sporným – viz výše), ani žalobce neoprávněně těžit z toho, že v důsledku zrušení Původního rozhodnutí o odvolání žalované soudem přestal být před vydáním Napadeného rozhodnutí studentem, a dovozovat z této změny skutkové situace závěr o nenaplnění motivační či regulační funkce poplatku.
106. Soud se tedy při vyhodnocení této žalobní námitky přiklonil k závěru, že žalovaná nepochybila, pokud žalobcem v žalobě zdůrazňovanou změnu ve skutkových okolnostech neposoudila jako okolnost zakládající potřebu prominutí či snížení poplatku za delší studium.

VII. Závěr a náklady řízení

107. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná se v dalším řízení při vydání nového rozhodnutí o odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí vypořádá se všemi žalobcem prezentovanými důvody, o něž žalobce opírá svůj požadavek stran prominutí či snížení poplatku spojeného se studiem, a posoudí, zda žalobcem uváděné důvody spadají pod jiný vážný důvod resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 3 odst. 5 Přílohy č. 2 Statutu. I pokud žalobcem namítané skutečnosti podle jejího přesvědčení nebudou naplňovat charakter a intenzitu důvodů výslovně uvedených v příloze opatření rektora, žalovaná provede v souladu s opatřením rektora jejich individuální posouzení a přezkoumatelným způsobem odůvodní, zda v některých z nich, případě v jejich kombinaci nelze spatřovat jiný vážný důvod, resp. jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro snížení poplatku za delší studium.
108. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
109. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta, který jej v řízení zastupoval, za tři úkony právní služby

podle § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a repliky. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činila 10 200 Kč; advokát soudu přes výzvu neprokázal, že by byl plátcem DPH. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. března 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu